

Després de l'assemblea futbolística de Madrid

Una "manigua" d'articles, proposicions, etcètera. — La fórmula Cabot, torpedinada pels seus propis autors i mantenidors. — Una "autonomia" assolida fàcilment. — A l'Assemblea hi hagué excessiu nombre de "Demòstenes"...

La importància de l'Assemblea. — Quan els assembleístes es posessin a treballar, trobaven damunt d'ells una carpeta plena de papers. Unes setanta fulles amb l'ordre del dia, pressupostos, proposicions del Comitè i dels assembleístes, un feix de papers immensos, terriblement intrincats que anà desfilant-se poquet a poquet, gràcies a la labor exploradora del senyor Cabot, únic capaç d'obrir-se camí per aquella selva, amb l'ajuda de la seva "autonomia". Si Cabot es posés malalt el dia abans de celebrar-se una Assemblea, ningú en sortiria viu i quedarien tots destruïts per les feres — proposicions que pululen per entre tanta fullaraca!

Netament, i seriosament, solament tres assumptes mereixien un interès excepcional, clarament dibuixats. El de l'Autonomia Catalana, el de la "fórmula per a tot" inventada pel senyor Cabot, amb la seva seqüela d'esment, i el pressupost. Al voltant de cadascuna d'elles giraven tots els afers, com diem, el senyor Cabot. La lletra del protocol es dedicava en gran part a modificar articles de l'Estatut i del Reglament. Fins a tal punt, que l'Assemblea recent editada que es trobaven els assembleístes acompanyant la carpeta de "papers", ja no serví per a res. Es necessària una edició "nova", amb el que s'acabava d'aprovar.

L'Autonomia de Catalunya. — La delegació catalana presentà la seva proposició ben estudiada. Concreta. Els assembleístes buscaren i rebuscaren la manera d'oposar-s'hi. Però no la trobaren. El que es demanava era una cosa tan clara...

No volem restar cap mèrit a la delegació que defensà a Madrid el punt de vista català. Però el camí va ésser fàcil i s'arribà a la meta amb solament unes interrupcions en el camí. Tot era qüestió d'interpretar l'article 5 de l'Estatut, que concedia ampla autonomia a les regions "amb solament no contrària la lletra dels reglaments". Faltava sols aclarir que aquesta contradicció als reglaments s'entenia en allò que es refereix a les relacions amb les altres regions. De fet, aquesta autonomia l'usava amplament Biscàia, amb les seves escalas càstigs pròpies, amb les seves tributs de fèrres, amb l'absència de Comitès de Competicions, i en altres cent detalls, en fi.

El criteri de les altres regions ha estat net. Entengueren que l'autonomia no era beneficiosa per a Catalunya. Però, donat que els delegats catalans la demanaven, eren senyors d'ella. Sempre, és clar, que no es lesionessin interessos de les altres regions, en les competicions de caràcter peninsular.

La "fórmula" Cabot. — Molt curiós, el procés pel qual passà aquest pla Cabot. Es tracta — així ho han reconegut els passadissos dels assembleístes — d'un pla que beneficia tot el futbol peninsular. Tot. Però que perjudica momentàniament els grans clubs. El patrocinava el Comitè i va mereixer grans elogis. Però... ni fou aprovat, ni probablement ho serà mai. Immediatament fou torpedinat per tots — aduït pel senyor Cabot — en forma enginyosa. El pla "Cabot" no era aplicable en la futura temporada.

En la de 1932-33. I com que era de difícil aplicació encara que el senyor Cabot havia estudiat durant anys la fórmula... se n' "inventaren" una sèrie en menys de 24 hores! Es a dir, que l'estudi "no era viable", i l'improvisat, sí. Ens causà molta gràcia l'afirmació molt seriosa dels delegats: "El projecte Cabot necessita una "dilació" perquè encaixi!"

I és que, ja abans de començar l'Assemblea, existien dos blocs. L'un, format per les Federacions Centre, Biscàia, València i els Clubs Atlètic de Bilbao, Madrid i València. I un altre, per les restants Federacions i clubs. Tots els torijers oratoris, totes les indignacions, cops als pupitres i altres coses, no tenien altre fi... Els del bloc dels clubs "no històrics" comptaven amb els 19 vots de la Federació i clubs catalans. Però... en plena discussió els catalans tornaren a les seves llars. I els "no històrics" foren vençuts. Tot aquest bloc "elogiava" aleshores els catalans.

Pràctics, molt pràctics. Obtenen llur autonomia... i se'n van!

La derrota dels "no històrics" i el vot de censura al Comitè. — Nosaltres, que no tenim conyacitats ni amb el Comitè, ni amb cap club, no podem aprovar la incúria manifesta de la mesa vers el grup dels "històrics", especialment quan presidia el senyor Rosich. Tot i no volent-ho el senyor Rosich mostrà clarament les seves preferències consentint una tènax obstrucció dels senyors Gutiérrez Alazá, Cossío, Hernández Coronado i Urraiz. Obstrucció que augmentà en saber que els delegats catalans s'absentaven aquella mateixa tarda — la del dimarts — i que altres assembleístes — com els guipuscoans — tenien el bitllet a la butxaca per a la marxa! Aquesta obstrucció, un cop aprovat que el projecte Cabot regiria

per a 1932-33 després de tamisar per una ponència i una Assemblea extraordinària, es dirigia contra unes proposicions encaminades a variar les competicions actuals de Lliga i Campionats regionals — a part Catalunya, autònom ja — amb les quals els clubs "no històrics" pensaven sortir de l'escull financer que es presenta per al futur immediat. No podem estar d'acord amb el criteri de la mesa, segons el qual eren necessàries dues terceres parts dels vots per aprovar aquestes proposicions. Les dues terceres parts són reglamentàriament necessàries per modificar el text de Reglaments i Estatuts, és cert. Però abans ja s'ha-

Els principals acords de l'assemblea general ordinària de la F. E. F.

Règim econòmic dels partits internacionals

Es fixen les despeses per a la liquidació dels partits i s'assignen 30 pessetes diàries per als jugadors, des de la sortida fins a l'arribada a llur residència, amb un mínim de 200 pessetes quan el desplaçament no sigui superior a set dies, a més de 100 pessetes de prima per partit empatat i 250 per partit guanyat i 50 pessetes per cada punt de diferència a favor.

Per als Clubs es fixa una indemnització de 200 pessetes per jugador seleccionat i per cada setmana o fracció que duri el desplaçament. La Federació Nacional sufragarà, a més, les despeses de guarniment dels jugadors que es lesionin en aquests partits o en els entrenaments.

El cas del Stadium Metropolita

S'acorda permetre la celebració de partits al camp de l'Stadium Metropolita i en qualsevol terreny d'empresa aliena a l'organització, amb la condició expressa de que l'impost del lloguer no podrà excedir del tant per cent reglamentari, i que el contracte serà fet, no amb el Club interessat, sinó amb la Federació respectiva.

Els àrbitres

Un àrbitre escollit per a arbitrar dos partits podrà triar, iurement, i dintre de la seva regió podrà designar a gust seu els jutges de l'linia. En casos de desplaçament, haurà de solmetre's a les designacions que hom li faci.

L'adhesió al nou règim

S'acorda l'adhesió de l'Assemblea al règim republicà, i que una Comissió visiti amb aquest motiu, el senyor Alcañá Zamora.

L'autonomia de la Federació Catalana

El text de la proposició aprovada per aclamació, és el següent:

Primer. — La constitució de la Federació Regional en la forma que designi l'Assemblea respectiva, quedant, naturalment, anul·lats i sense efecte tots aquells articles i reglaments de la Federació Espanyola de Futbol que facin referència a la constitució de Federacions regionals, per les que s'acullin a aquesta disposició.

Segon. — Organització dels Campionats regionals en la forma que adopti la seva Assemblea, respectant únicament les dades que assenyalí l'Assemblea Nacional, pels Campionats i competicions nacionals.

Tercer. — Per derivació dels apartats anteriors, serà d'exclusiva competència de la regional la constitució dels Comitès de Competició i ampliació, com també el nomenament d'àrbitres encarregats de dirigir els partits de Campionat regional.

Quart. — Segons disposa l'article cinquè dels Estatuts de la Federació Espanyola de Futbol, la Federació Regional, atenent-se al text d'aquella, farà els seus Estatuts i Reglament subjectant-se als de la primera únicament en allò que fa referència a competicions de caràcter nacional, relacions entre Fe-

deracions i reglamentació de jugadors.

Calendaris

S'acorda que els Campionats regionals comencin el 13 de setembre i acabin el 15 de novembre.

S'acorda que els Campionats de Lliga comencin el 22 de novembre i acabin el 3 d'abril.

S'acorda que el Campionat Copa Espanya comenci a disputar-se el dia 10 d'abril per a acabar el 12 de juny.

S'acorda reservar dues dates per a jugar a Anglaterra i a Irlanda i una del mes d'abril (el dia 14) per a celebrar un partit internacional en territori espanyol.

El seleccionador

Es accepta la dimissió presentada pel senyor Mateos, i es deixa pendent el nomenament de substitut.

El nou Comitè Nacional

Queda integrat pels senyors Leopold López Duran, president, elegit per aclamació, i els senyors Antoni Oller i Julià Palacios, elegits per unanimitat, ultra els senyors Rosich i Irribal, que continuen en el càrrec.

Esportiu:

No oblidis que el dia 2 d'agost la teva obligació és votar l'Estatut.

Una placa

S'acorda concedir una placa commemorativa a l'Atlètic de Bilbao, pel seu doble triomf consecutiu en els Campionats de Lliga i de Copa.

Questions econòmiques

Es rebaixa a 20 per 100 el concert econòmic acordat per als Campionats de Lliga i d'Espanya. A més, la Federació Espanyola concedeix a les regionals 60.000 pessetes excedents de la receptació de la present temporada.

Quan en una població hi hagi simultaneïtat de partits corresponents a un competició peninsular, la Federació Nacional concedirà als Clubs una rebaixa de la meitat, en el tant per cent a satisfer per drets federatius.

ELS CAMPIONATS DE LLIGA PRIMERA DIVISIO

Primera data: Madrid — Atlètic de Bilbao. Espanyol — València. Alavés — Racing de Santander. Arenes — Donostia. Unió d'Irún — Barcelona.

Segona data: València — Irún. Racing de Santander — Espanyol. Donostia — Madrid. Barcelona — Arenes. Atlètic de Bilbao — Alavés.

Tercera data: València — Madrid. Arenes — Racing de Santander. Espanyol — Barcelona. Alavés — Donostia. Irún — Atlètic de Bilbao.

Quarta data: Madrid — Alavés. Racing de Santander — Irún. Donostia — València. Espanyol — Arenes. Atlètic de Bilbao — Barcelona.

Cinquena data: València — Atlètic de Bilbao. Arenes — Madrid. Barcelona — Racing de Santander. Donostia — Irún.

pé l'Assemblea... Però els delegats tingueren por. Por a què dimitís el Comitè, que és garantia d'imparcialitat. Almenys, una quantitat d'imparcialitat que no trobaria en un altre.

L'únic "polític" de l'Assemblea. — An a càrrec, naturalment, del senyor Sunyol. Demanà primerament que fos retirat del saló un quadre de Mussolini, i que l'Assemblea reconeixés el nou règim republicà, puix que tant de temps la Federació patí el títol de "real".

La pròxima "extraordinària". — L'Assemblea, a pesar de l'intens treball efectuat, no ha resolt res transcendent. Queda tot en peu. Tot l'important per a la vida del futbol peninsular... Hi ha molts "Demòstenes" en ella. Creiem sincerament que aquestes qüestions transcendentals han de resoldre's als passadissos. I votar. Res més. Tot el que no sigui això, és cosa de perdre el temps...

I. CORBINOS

Alavés — Espanyol. Sisena data: Racing de Santander — València. Madrid — Espanyol. Atlètic de Bilbao — Donostia. Irún — Arenes. Barcelona — Alavés.

Setena data: Donostia — Racing de Santander. Madrid — Irún. València — Barcelona. Arenes — Alavés. Espanyol — Atlètic de Bilbao.

Vuitena data: Racing de Santander — Madrid. Alavés — València. Atlètic de Bilbao — Arenes. Irún — Espanyol. Barcelona — Donostia.

Novena data: Madrid — Barcelona. València — Arenes. Atlètic de Bilbao — Racing de Santander. Irún — Alavés. Espanyol — Donostia.

Això pel que fa referència a la primera volta. A la segona, es repetiran els mateixos partits, invertint, com de costum, els camps de joc. Les dades exactes d'aquests partits no han estat encara determinades.

SEGONA DIVISIO

Primera data: Oviedo — Atlètic de Madrid. Castelló — Betis. Múrcia — Catalunya. Corunya — Gijón. Sevilla — Celta.

Segona data: Celta — Castelló. Betis — Múrcia. Atlètic de Corunya. Gijón — Sevilla. Catalunya — Oviedo.

Tercera data: Atlètic de Castelló. Múrcia — Gijón. Sevilla — Betis. Corunya — Catalunya. Oviedo — Celta.

Quarta data: Catalunya — Atlètic de Celta. Múrcia. Gijón — Betis. Sevilla — Oviedo. Castelló — Corunya.

Cinquena data: Oviedo — Castelló. Atlètic de Gijón. Múrcia — Sevilla. Celta — Corunya. Betis — Catalunya.

Sisena data: Castelló — Múrcia. Betis — Atlètic de Corunya. Oviedo. Gijón — Celta. Catalunya — Sevilla.

Setena data: Múrcia — Corunya. Celta — Castelló. Sevilla — Oviedo. Catalunya — Gijón. Oviedo — Betis.

Vuitena data: Atlètic de Múrcia. Castelló — Catalunya. Gijón — Oviedo. Betis — Celta. Corunya — Sevilla.

Novena data: Sevilla — Atlètic de Gijón. Castelló. Múrcia — Oviedo. Catalunya — Celta. Corunya — Betis.

Hem de fer les mateixes observacions que hem fet al calendari de la primera divisió.

El descens de l'Europa — ara Catalunya — a la segona divisió, permetrà al públic de Barcelona veure tots els equips peninsulars de primer rang. Mentre pels camps del Barcelona i de l'Espanyol passaran Atlètic de Bilbao, Racing de Santander, València, Irún, Madrid, Arenes, Donostia (ex-Sociedad San Sebastián) i Alavés, pel camp del Catalunya desfilaran Sevilla, Atlètic de Madrid, Gijón, Castelló, Múrcia, Oviedo, Celta, Corunya i Betis.

Si ara no ens divertim, ni mai.

Esportiu: El millor match que pots guanyar és l'Estatut.

L'AUTONOMIA FUTBOLÍSTICA

— Aquí la teniu. Ara no us baralleu i sigueu bons minyons, i procureu no trencar-la.

Notes al vol

En aquesta mateixa pàgina publicuem un resum dels acords presos pels representants dels Clubs membres en propietat i de les Federacions regionals que han acudit a l'Assemblea ordinària de la Federació Espanyola de Futbol. Per ells veureu que no s'ha perdut el temps. Que s'ha fet tasca profitosa, almenys en principi. Falta veure si a l'hora de portar endavant i fer complir els acords presos es té la mateixa traça que s'ha tingut ara...

En aquesta Assemblea, el mateix que en les que l'han precedit com en les que vindran, no hi han mancat les notes... diguem-ne còmiques. Sempre hi ha un delegat o altre que en un moment de "debilitat", sense que ni ell mateix sapiga com, diu algun disbarat que produeix la hilaritat de tothom, però que, com és natural, no el fa desmereixer el més mínim en el concepte que d'ell es té ja format. Altres delegats, en els moments més seriosos i transcendentals, tenen un acudit graciós, que porta un xic d'amentat a les disertacions...

Podríem dir, resumint, que les sessions transcurren amenes, tristes, entretingudes. De la mateixa manera nosaltres, a aquesta pàgina on hi figuren els acords més importants que s'han pres, veiem que hi figuren igualment els disbarats que s'han dit, les notes còmiques que han donat alegria als senyors assembleístes. Tot plegat, però, com ja es comprèn, sense espurna de malícia ni de mala fe. Només, com diuen els vallets que venen revistes il·lustrades atrassades a les portes de la Plaça de Braus: "Per llegir i passar el ratol!"

Anys enrera, quan tots els Clubs l'habilitaven, els delegats que anaven a l'Assemblea de la Federació se celebrés a Madrid o a Sant Sebastià, hi anaven a tot luxe. Ara, vulgues que no, s'han d'establir categories. Els senyors Plantada, Costa i Soler, de la Federació Catalana, han anat a Madrid en vagó-lit, el mateix que Gabesany, del Barcelona, encara que ell, modestament, vulgui donar entendre que hi ha anat en tercera. Massoní i Canyelles, del Catalunya i de l'Espanyol, respectivament, en primera, però dormint com bonament pogueren a la butaca. Finalment, Guixà, del Sans, en el correu, en tercera i amb un canilrel d'aigua fresca penjat a la part de fora del vagó. Prop de 24 hores de viatge. Ens expliquem perfectament perquè no ha badat boca a l'Assemblea. Es lava rendit!

El president de la Federació Catalana, senyor Plantada, arquitecte municipal, té el seu despatx a la Casa gran, al darrer pis. Naturalment, utilitza sempre l'ascensor... Amb tantes preocupacions com tenia Plantada a Madrid, cada dia, en arribar al domicili de la Nacional i utilitzar l'ascensor, distretament apretava el botó del quart pis. La força del costum!

Però com que l'estalge de la Nacional és al principal, el senyor Plantada havia de baixar tot xino-xano... Un company de delegació

futbol", segons va dir. El senyor Plantada va creure que era de justícia acomiadar degudament el senyor marqués, i va dir: "Yo lamento infinito su retirada, pero celebraré que pronto se modifique el actual estado de cosas para que usted pueda volver a presidirnos..." Embalat; no se sap fins on hauria arribat, si un company de delegació no l'hagués estrat de l'americana, tot dient-li: "Us agafaran, que esteu fent d'alfonsí..."

Ah! El senyor Plantada, com mai de fi i ben disposat — creiem que va ésser una llàstima que Monjo no estigués a Madrid, perquè s'hauria convençut de l'amablement que sap dir les coses el seu president —; cada vegada que es dirigí al simpàtic baturo de la Ièria de Saragossa, senyor Muniesa, l'anomenava Minuesa, perquè li semblava més fi, més elegant, car vé de minué...

Un altre botó. Quan ja se'n havia donat l'autonomia, al senyor Cavestany se li va oír de demanar la paraula, i dir: "El señor, ay!, la mesa, ay!, la Asamblea, quiero decir, será tan amable de decirnos de cuantos miembros habrá de componer-se el Consejo directivo de la Federación Catalana..." I el senyor Cabot, sense deixar-lo acabar, per por de què es perdés del tot, va i li diu: "Dels que vostès vulguin, cinc, set, nou, dotze, vint o quaranta, que per quècom se'ls ha donat l'autonomia..."

On més es va fer notar Cavestany fou, però, a la reunió de la Unió de Clubs. Els delegats estaven esverats, car mai no havien vist un delegat de Barcelona tan seriós, trist, polemista, discutidor de tot a greug, i tan poc assabentat de tot. Pau Hernández Coronado, més esverat que ningú, va cridar apart el senyor Plantada, i confidencialment li preguntà: "Oiga, Plantada, ¿cuanto le ha costado al Barcelona la ficha de este directiva?"

Els delegats vitallics de l'Assemblea han trobat a faltar Robert Alvarez, el delegat de Cantàbria, nebot de don Melquíades, que boi espiatruig i amb aires tribunicis que ja voldria per a ell el seu senyor oncle, era un dels números més interessants de totes les Assemblees. Els mateixos delegats han trobat baix de forma, és a dir, sense aquella gràcia fina i simpàtica que tan el distingia, al senyor "Juanito Balompédroc", és a dir, en López García, de la Federació Sud, que en veure a Canyelles se li posen els cabells de punta, car recorda l'afer Padron...

Esportiu:

Abans que res, ets ciutadà. El dia 2 d'agost vota l'Estatut.

Tan cofol estava el senyor Plantada per Madrid, de tan bon tarannà, que els delegats, tan contents com ell, quan volien demanar-li quelcom li besaven la mà com a pare bondados... I ell, satisfet, els donava un cigar havà de pam. Fins Costa — que com Solerà no ha dit aquesta boca és meua en cap sessió de l'Assemblea —, que no té més president que l'avi Macià, distretament li deia avl a Plantada, i aquest més content que mai, en lloc d'un cigar li donava dos.

Plantada ocupava l'habitació número 220 de l'Hotel on s'estatjava la delegació catalana, número i habitació que han esdevingut famosos perquè en ella hi han tingut lloc les reunions els canvis d'impressions, tota la preparació, en fi, del que ha donat a Catalunya la seva autonomia futbolística. Al senyor Plantada els delegats catalans li deien familiarment el senyor 220. I a tot hora del dia i de la nit el telefonaven a la seva cambra interessant-se per la seva preciosa salut.

La cosa, però, amb un xic més acaba malament. Perquè a un home rendit pel treball se'l faci llevar a les quatre de la matinada i amb veu femenina se'l desvetlli dient-li frases dolces i encenses, per acabar essent una broma del company de delegació Costa, n'hi ha per agafar un palatús.

BORINOT

Esportiu:

El dia 2 d'agost no facis res fins després d'haver votat l'Estatut.

Només l'Estatut pot consolidar la nostra cultura i la nostra Escola

El festival a benefici del Club Nàutic de Tarragona a la piscina de Montjuïc

Divendres a la nit, a la nostra piscina de Montjuïc se celebrà el festival organitzat per la Federació Catalana de Natació Amateur, a profit dels atletes del Club Nàutic de Tarragona, per a refer el seu edifici, enderrocats quan els temporals corruguets l'hivern passat i que va deixar-lo en un estat veritablement lamentable.

El festival esportiu no va respondre com mereixien els amics de Tarragona. La piscina presentava un aspecte tristíssim, ja que les persones que hi assistiren es podien comptar perfectament, tal fou la concurrència que fou acte de presència, i això, cal dir-ho, no ho trobem a l'altre costat de la nostra ciutat, en voler ésser la primera en totes les activitats dels esports. Els aficionats esportius, en no poder assistir al festival aprofitant la piscina, ignoraren, o no volgueren recordar, que Tarragona és una ciutat eminentment esportiva i que els seus atletes més d'una vegada han posat el nom de Catalunya al lloc que li correspon en el concert esportiu, i per aquesta sola raó, bé valia la pena d'ajudar-los en tot el que a nosaltres ens sigui factible.

Tampoc en l'ordre del programa va resultar el que havia d'ésser la manifestació de divendres a la nit. Llevat de dues o tres primeres figures de la natació i que bregaren amb un entusiasme propi del mateix interès de superar-se mútuament, els altres participants, malgrat la gran voluntat, no arribaren a animar la concurrència.

Les marques que van assolir els primers classificats foren molt discretes i acusant alguns que no es troben encara en la seva millor forma.

Ramon Artigues, el campió de fons, en la carrera dels 400 metres estil lliure, després de sostenir un cos a cos amb Zviller, fins als 300 metres, va reaccionar amb ganes de fer el primer lloc, i va sortir a l'aire de la seva escomesa. La marca assolida, però, no va ésser el que hom esperava, després de la magnífica actuació del crack atlètic per terres del Marroc.

Ramon Sapés, del Sabadell, va triomfar fàcilment en els 200 metres braça de pit, amb el temps de 3 m. 11 s. i demostrà que hi ha campió per dies. La carrera que efectuà fou magnífica, i el seu estil, no molt perfecte, però energic, va causar bona impressió.

En la carrera dels 100 metres estil lliure va vèncer Schulz, del Barcelona, que sense homes de categoria reconeguda efectuà una carrera bastant discreta.

Mata, un júnior del Barcelona, i que cada dia va fornint millors temps, obtingué el primer lloc en l'especialitat del dorc.

En la primera carrera de la nit, a càrrec dels infants, una carrera de rellevaments a per 50, vengué el Barcelona, que presentà quatre infants que efectuaren una carrera fantàstica. Canela, Sabater, Cabrejas i Sabata demostraren tenir condicions per a esdevenir uns bons elements, sobretot Canela i Sabater, que aconseguiren uns temps que són quelcom de seriosos.

La secció femenina del Club Natació Barcelona, on es notà la falta de les senyorettes Vigo i Torrents, efectuaren una carrera de 100 metres estil lliure, i els temps que assoliren no van respondre a la valua de les nedadores del club degà. Va triomfar la senyoreta Maria Aumacelles amb el temps de 1 m. 34 s.

La senyoreta Carme Soriano, amb el seu estil bellíssim i perfecte, efectuà una exhibició de braça de pit. Esmerçà un temps que s'acosta molt al rècord que ella mateixa posseeix.

Com hem dit, el públic va assistir-hi en poca quantitat, i va sortir-ne força satisfet.

ELS RESULTATS OBTINGUTS

Rellevaments 4 per 50 estil lliure infantil:

1. C. N. B.: Sabater, Cabrejas, Canela i Sabata, 2 m. 30 s.
2. B. A. C.: Escudero, Granada, Jordan i Acosta, 3 m.

3. C. N. A.: Subirats, Sala, Bernal III i Bernal III, 3 m. 14 s.

- 100 metres estil lliure:
1. Artigues, C. N. A., 5 m. 54 s.
2. Zviller, C. N. B., 6 m. 5 s.
3. Mateu, C. N. A.
4. Mestres, C. N. A.
5. Arrauz, C. N. B.

Exhibició de braça de pit femení: La senyoreta Carme Soriano feu una carrera de 200 metres braça, que esmerçà 3 m. 41 s.

- 100 metres estil lliure:
1. Schulz, C. N. B., 1 m. 10 s.
2. Cairo, C. N. A., 1 m. 38 s. 1/5.
3. Bertran, B. A. C., 1 m. 39 s.

- 100 metres estil lliure femení:
1. Senyoreta Maria Aumacelles, 1 m. 34 s.
2. Senyoreta Carme Soriano, 1 m. 37 s.
3. Senyoreta Ch. Weller, 1 m. 43 s.

- 200 metres braça de pit:
 1. Sapés, C. N. S., 3 m. 11 s.
 2. Sierra, C. N. A., 3 m. 25 s. 1-5.
 3. Navarro II, C. N. A., 3 m. 32 s.
- Rellevaments 5 per 50 estil lliure:
1. C. N. B.: Miquel, Schulz, Prieto, Usandizaga i Perdigó, 2 m. 37 s.
 2. C. N. A.: Cairo, Laines, Benavent, Ribera i Mestre, 2 m. 50 s.
 3. B. A. C.: Guàrdia, Reines, López i Bayani.

El II Festival Infantil, organitzat pel Club Natació Atlètic, va resultar un gran èxit

El dia de Sant Jaume, a la piscina de Montjuïc es va celebrar l'anunciat festival infantil, i que tant d'èxit va tenir l'any primer de la seva instauració.

El d'abans-d'al·l, si no el va superar en conjunt, en la part esportiva va ésser de bon tros molt més interessant.

Els nombrosos infants, que, sense por d'exagerar, devien passar del centenar, tots amb unes ganes de llançar-se a l'aigua i freguer-se de córrer la primera prova, i que molta d'ells mai no havien conegut amb aigua dolça, neta i cristal·lina com estava a la piscina de Montjuïc, es van tot nerviosos preguntant quan i com els tocaria. Els moments de recordar cada carrera, i com si es recordessin que estaven a l'escola, en cridar-los l'espectador, contestant amb un "presente" fort i segur, com si volguessin dir que estaven a punt de fer un examen de preparació per a entrar de ple a les activitats aquàtiques.

Cada carrera que es feia era un seguit d'aplaudiments pels menuts nedadors i que es convertia en una veritable cridòria en arribar a la meta. L'entusiasme que palesaren els infants tots, aplaudint-se mútuament i donant ànims als que estaven a l'aigua, entusiasma de debò.

La majoria d'ells que no sabien encara el que era prendre part en una carrera, amb un medall de cràter, senzillament fantàstic i que francament no esperàvem presència, van causar una bona impressió.

No cal dir que tots els participants foren constantment ovacionats i el nombre públic que va assistir-hi va sortir-ne molt satisfet.

Els resultats tècnics van ésser els següents:

- Primera prova. — 25 metres, estil lliure, escolar:
1. Pujol, 25 segons 3-5, E. Indústria.

2. Macaya, 26 s., Gay.
3. Franquet, 30 s., E. Indústria.
4. Rodríguez, 30 s. 4-5, Empòrium.

5. Navarro, 33 s., Gay.
 6. Martínez, 33 s., E. Indústria.
- Se'n classificaren fins a 16.

Segona prova. — 50 metres, interclub, estil lliure:

1. Benavent, 21 s., C. N. Garraf.
2. Piernavieja, 22 s. 1-5, C. N. C.
3. Navarro, 22 s. 4-5, C. N. Pou.
4. Belle, 23 s. 1-5, C. N. Sabadell.

5. Alonso, 25 s. 4-5, C. N. A.
 6. Aras, 26 s. 1-5, Barcelona.
- Fins a 33 arribats.

Tercera prova. — 50 metres, estil lliure, escolar:

1. Pujol, E. Indústria.
2. Serra, Condal.
3. Macaya, Gay.
4. Franquet, E. Indústria.
5. Rodríguez, Empòrium.
6. Palacios, Gay.

Fins a 25 arribats.

Quarta prova. — 50 metres, interclub, femenins:

1. Senyoreta Massana, 51 segons, C. N. A.

Cinquena prova. — 25 metres, estil lliure, femení, social:

1. Mary Berned, 27 s. 2-5.
2. Amalia Lorenc, 1 m. 1 s.

Sisena prova. — 50 metres, estil lliure, interclub:

1. Sabata, 33 s. 4-5, C. N. B.
2. Canela, 35 s. 1-5, C. N. B.
3. F. Sabater, 37 s. 2-5, C. N. Martorell.

4. Cabrejas, 38 s., C. N. B.
5. Subirats, 38 s. 1-5, C. N. A.
6. Granados, 40 s. 4-5, B. A. C.

Setena prova. — 50 metres dorc, interclub:

1. Subirats, 49 s., C. N. A.
2. Alcaraz, 58 s. 1-5, B. A. C.
3. Bernal, 58 s. 4-5, C. N. A.

Vuitena prova. — 50 metres, braça de pit:

1. Llorenç, 49 s., B. A. C.
2. Cervantes, 50 s. 1-5, C. N. A.
3. Gonzalo, 50 s. 4-5, C. N. A.
4. Sala, 51 s. 2-5, C. N. A.
5. Martín, 55 s. 2-5, C. N. A.
6. Huertas, 6 s., B. A. C.

Novena prova. — 50 metres, braça de pit, senyorettes:

1. Pilar Gartearena, 1 m. 1 s. 1-5.

Desena prova. — 200 metres, estil lliure:

1. Calero, 3 m. 15 s. 3-5, C. N. A.
2. Solar, 4 m., B. A. C.
3. Bernal, 4 m. 1 s. 1-5, C. N. A.
4. Acosta, 4 m. 12 s. 4-5, C. N. B.
5. Méndez, 4 m. 16 s., C. N. A.

Fins a 12 arribats.

Onzena prova. — Exhibició de salts, per Aznar, del C. N. Atlètic, i diversos infants.

Dotzena prova. — Partit de water-polo, entre dues seleccions, compostes així:

- Jiménez, Mateu, Bayarri, Alió, Bernal, Cruz II, Pasqual.

Navarro, Sierra, Gurrea, Calrol, Cervera, Cruz I, Val.

Va arbitrar Zaragoza, i el partit va acabar amb el resultat de 2 a 1 a favor dels blancs.

Campionats de Catalunya de Water-Polo

Ahí, diumenge, a la piscina de Montjuïc, es disputaren quatre partits corresponents al Campionat de water-polo de tercera categoria.

Els resultats sorpreses van anar a càrrec de l'Atlètic A, que va batre el Barcelona A, després d'una lluita molt igualada i en què les bones jugades no van abundar gaire.

L'altre va ésser el del Barcelona, que fou vençut difícilment pel Barcelona B.

ELS PARTITS FOREN

Barcelona A, 1 - Barcelona B, 2

Equip Barcelona: Gampier II, Galindo, Costa, Llorca, Mansilla, Alexandre, Cellis.

Equip Barcelona: Bayani, Pros, González, López, Mas i Reines.

Barcelona B, 2 - Atlètic A, 3

Equip Barcelona: Xicota, Fedi, Rosés, Rosell, Nadal, Zarzosa, Ivenson.

Equip Atlètic: Ribera, Zaragoza, Mateu, Martínez, Laines, Moratà i Reines.

Sabadell, 7 - Atlètic B, 1

Sabadell: Prat, Torres I, Torres II, Morral, Sapés, Viles, Vilanova.

Atlètic: Grau, Soler, Solanes, Cruz, Lluç, Cruz II, Cervera.

Atlètic C - Garraf

L'Atlètic s'acota els punts, per fer fàcil el Garraf.

L'ASEGONA PROVA DE LES "COPES MAR LLIURE"

Davant l'edifici del Barcelona es va córrer aquesta prova i que, com el diumenge passat, va resultar molt disputada.

L'ordre d'arribada fou:

- Categoria senyorettes:
1. Maria Aumacelles.
2. Josefina Torrents.
3. Dolores Granicher.
4. Carme Prieto.
5. Charmione Wheeler.
6. Angels Brun.
7. Roser Verge.
8. Antonia Palau.
9. M. Lluïsa Cots.
10. Aurora Trigo.

- Categoria infants:
1. Antoni Sabata.
2. Carles Bonacasa.
3. Mateu Molleví.
4. Alfred Dorca.
5. Francesc Gibertau.
6. Josep Maturana.
7. Enric Permanyer.

- Categoria de 16 a 35 anys:
1. Xavier Roca.
2. Agustí Marquet.
3. Joan Sánchez.
4. Vicents Calsina; 5. Edgar Werner; 6. Aureli M. Boades; 7. Eduard Amell; 8. Rafael Mustros; 9. Enric Abraham; 10. Joan Guardans; 11. Joan Argimbau; 12. Daniel Camp; 13. Josep M. Fages; 14. Enric Crespi; 15. Josep M. Llovet; 16. Alfons Costa; 17. H. Heiderich; 18. Josep L. Giménez; 19. Guillem Felici; 20. Josep Palou, etc., etc.

- Categoria de veterans (més de 35 anys):
1. Miquel Vilar.
2. Nik Canut.
3. Carles Granicher.
4. Jordi Ludwig.

A SABADELL

Campionats de Catalunya de Natació

El Club de Natació Sabadell està ultimant els treballs d'organització dels Campionats d'enguany, l'èxit esportiu dels quals està assegurat per les nombroses inscripcions tramessades pels Clubs de Natació Barcelona, Atlètic, Martorell, Barcelona, etcètera, les quals, afegides a les del Club de Natació Sabadell, repre-

senten els millors exponents catalans d'aquest esport.

Es de d'ordre l'abstenció del Club Femení i d'Esports, la qual cosa motivarà que les nedadores del Barcelona actuïn sense contrincants d'altres clubs, llevat de la prova de 100 metres braça de pit, en la qual l'Atlètic ha inscrit una nedadora.

Per a aquests campionats, han cedit premis:

Generalitat de Catalunya. Ajuntament de Barcelona. Ajuntament de Sabadell. Comissió de Festes.

Federació Catalana de Natació Amateur.

Setmanari LA RAMBLA. C. N. Barcelona. President del C. N. Sabadell. Centre d'Esports de Sabadell.

Lawn - Tennis Club de Sabadell. Gremi de Fabricants de Sabadell.

Café Euterpe. Joventut Excursionista Sabadell. Joan Valls. Ramon Picart.

Pau Vinyes. Antoni Safont. Jacint Martí. Joaquim Muntaner. Miquel Mándoli.

Joan Ribera.

El C. N. Barcelona ha accedit desinteressadament a celebrar un partit de water-polo corresponent al Campionat de Catalunya de primera categoria, entre dos equips del seu Club.

Aquest encontre se celebrarà després del primer festival, i donarà lloc a presenciar la millor exhibició que d'aquest esport s'ha donat a la nostra ciutat.

Acabades les proves de la segona jornada, se celebrarà també un interessant partit de water-polo entre dues seleccions de nedadors participants als Campionats.

Petit Michelin

JOSEP M. GALOBART

Reparació i venda de nou-màtilo i cambres

Accessoris per a automòbils

Aragó, 247 - Telf. 73452

Hem promès — a prec de l'interès — que no parlaríem més de les bimbos d'En Monty, fins a l'hivern que ve, puix sembla que hi ha un competidor que el vol imitar, i per tant, val més no posar-lo en gaire antecedents; així serà més difícil que el contrincant eclipsi Monty amb barrets de més "postin".

CAMIONS AUTOMOBUS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i de Girona

JOAN FLOTATS

Tamarit, 95 i 97 - Tl. 31508 BARCELONA

Remarquem que un dels "interessats" en la xafarderia que dintre poc direm, referent a un succeït en una penya de gent de benzinera, concurrent a "La Punyalada", és un antic venedor d'una coneguda marca francesa.

El "Cisko" Casanoves ja es prepara per a la Volta Ciclista a Catalunya. No pensem que vulguem dir que serà un dels "routiers pedalants".

En "Cisko" anirà de "rotier" amb camfioneta, disposat a ajudar els corredors, i de passada a fer uns quants àpats un xic arreglats.

Sembla que si s'aprova el nou reglament taxista, els xoïfs d'aquest estament portaran una aritmètica a la butxaca, per tal de poder donar

al més aviat possible als clients el preu total a pagar.

Ens diuen que dintre poc s'afà inaugurarà, en un ample saló del Pas-seig de Gràcia, en el qual s'exhibeixen automòbils per a la venda, un "golf minitatura", per tal de veure si s'anima la concurrència de compradors.

Automobilistes

Repareu i afineu els vcsres cotxes als Tallers Ortells, carrer Anglesola, 31, prop Diagonal

— I que una casa venedora del carrer de Còrsega espera veure si tindrà èxit, per posar-ne un de més gran immediatament.

Palau dels Esports, Estadi, Piscina, etc., etc. Els regidors esportius tenen la paraula.

Copes i Medalles der a esport - - -

E. SEGURA

Plaça Francesc Macià, 16

Telèfon 17915

Les grans jornades del Motocycle Club de França

El Criterium de la velocitat pura

El Moto Cycle Club de França prepara per als dies 23 i 30 d'agost les seves "Jornades dels records".

La jornada típica del quilòmetre i de la milla llançada tindrà lloc el dia 23 d'agost en la ruta d'Arpaç.

La jornada dels 5 quilòmetres i les 5 milles se celebrarà el dia 30 d'agost a l'Autòdrom de Montchery.

Ara bé, Les lleis de Reno, quant al divorci, i les de Hollywood, no són pas les mateixes, i en això es basa Mr. S. S. Hahn per dir i demostrar com la major part dels que es divorcien a Reno poden ésser perseguits per bigàmia.

Això, que sembla que ho haurien d'haver vist ja fa temps, és cosa que ha sortit a rel·luc actualment, amb motiu del divorci de l'ex-campió del món de boxa Jack Dempsey i de la famosa estel cinematogràfica Estelle Taylor.

Per motius d'ordre interior, Dempsey va decidir divorciar-se, va marxar a Reno i allí, amb tres mesos d'estada, quedà legalitzat el seu divorci. Però resulta que aquest procediment de Jack, que és el mateix que segueixen Doug Mc. Lean, Mary Pickford i d'altres, no és legal, i no ho és perquè a Hollywood no és legal cap divorci que no tingui un any de separació dels dos lligats. França divorcia amb sis mesos, i els artistes acabats marxar a París, on ensenys que poden gaudir d'una "humilitat" remarcable.

Propietarios de

CHEVROLET

¿Por qué DESMERECE

SU CHEVROLET CON PIEZAS INFERIORES?

Si necesita usted reponer una pieza de su CHEVROLET por qué alterar su cualidad y valia con imitaciones. Hay en el mercado muchas piezas baratas, pero sólo las piezas legítimas CHEVROLET están garantizadas por General Motors y pueden, por su excelente cualidad, darles el satisfactorio servicio a que tiene usted absoluto derecho.

No se puede substituir la cualidad del CHEVROLET. Exija las

PIEZAS LEGÍTIMAS

Concessionaris:

Auto-American, S. A.

Avinguda del 14 d'Abril, 484

Telèfons 77516 i 76368

AUTOAMERICAN, S. A. (Soc. Anón.)

Corts, 484-486 - Telèfon 30134

JOAN FLOTATS

Tamarit, 95-97 - Telèfon 31506

PENINSULAR AUTO

Ada, 14 d'Abril, 394 - Tel. 73871

S. MAHON

Passeig Gràcia, 27 - Tel. 14202

El sensacional divorci de Jack Dempsey

Un dels països més afortunats del món en qüestió de divorcis, si això de poder-se divorciar pot considerar-se com una fortuna, i allí mantes vegades pot merèixer ésser designat així el divorci, és Hollywood.

Ja fa anys que hom s'ocupa de cinema, i sempre s'han comentat els divorcis californians com a cosa original i corrent, ensenys, d'aquell país delicós. Però quan més feliços eren, s'han trobat que un senyor advocat, especialitzat en les qüestions de divorcis, anomenat S. S. Hahn, ha llançat damunt de Hollywood i els seus matrimonis una bomba legal que ha aconseguit inquietar la impacible multitud.

Ara la gent es pregunta: bé: estem legalment casats o no? Perquè el cas és que quan un artista o una artista volen canviar de vell marit o una vella esposa per un altre de l'últim model, no tenen més que agafar un anuari, buscar el lloc on cau Reno, llegir uns quants anuncis d'aquells que diuen: "Si voleu tramitar el vostre divorci en un obrir o tancar d'ulls, visiteu Nevada. Reno serà per a vosaltres la porta que us deixarà lliure

La tragèdia del mussol

Unamuno, liberal frustrat

Don Miguel de Unamuno ha fet declaracions. Don Miguel de Unamuno d'un quan temps ençà, es dedica a fer declaracions. En això ens recorda el difunt Primo de Rivera, que també perdía els temps d'una manera semblant. I val a dir que les declaracions del filòsof castellà — que no base — són sempre tan inoportunes, tan incongruents, com les de Primo de Rivera.

Quan don Miguel de Unamuno fa declaracions, nosaltres sentim una gran por. Però — val a dir-ho — no es tracta pas d'una por de massa transcendència. Es tracta, més aviat, d'una por un xic còmica.

Quan don Miguel de Unamuno fa declaracions, nosaltres ens estimem més que fer llibres. Encara que ens descobrim el misticisme Søren Kierkegaard, que també ha descobert el nostre imponderable Joan Estelrich — l'home de Cambó —, després que el descobriment veritable és degut a un escriptor sud-americà: Alvaro Armando Vasseur.

A don Miguel de Unamuno les seves declaracions gairebé li fan més mal que bé. Si a través dels seus llibres hom percep la nota profunda i patètica — vegeu "Del sentimiento trágico de la vida en los hombres y en los pueblos" —, a través de les seves declaracions hom percep gairebé sempre la nota còmica, barrejada amb una certa barreja gens filosòfica. Exemple: Les declaracions que ha fet darrerament al Congrés sobre l'Estatut de Catalunya. No es pot donar un criteri més negatiu, més obert, menys filosòfic, menys liberal. No sembla que sigui don Miguel de Unamuno qui parli. Sembla que parli una portea, dit sigui sense ganes d'ofendre el distingit gremi de porteres.

A don Miguel de Unamuno els caricaturistes el representen en la figura sordament còmica d'un mussol. Suposem, és clar, que tractant-se de don Miguel de Unamuno, deu ésser el mussol de Minerva. Però com els homes públics — més o menys públics — hom els veu només que a través dels retrats, a través de les caricatures, a don Miguel de Unamuno — per la força de les ca-

ricatures i per la les declaracions — hom el veu, no com don Miguel de Unamuno, sinó com un mussol.

Gràcies els caricaturistes — i a les inoportunes i còmiques declaracions que el posen al mateix nivell de qualsevol Muñoz Seca — el mussol ha esdevingut el Sòsia de don Miguel de Unamuno.

Ara, si estem d'acord en aquest punt, en aquestes apreciacions, us demanem un xic d'atenció, un xic d'imaginació. Agafarem un diari, un periòdic qualsevol; en aquest diari, en aquest periòdic, hi haurà una caricatura de don Miguel de Unamuno; en aquesta caricatura hom re-

La revolució democràtica

Entrebancs parlamentaris. — El Govern futur. — La Constitució i la nació. L'Estatut català

Davant les greus circumstàncies que travessa la República, és indubtable que la constitució de les Corts s'ha retardat amb excés. Una gran part de diputats — entre els quals em compto — estima il·lícit i perillós dedicar exclusivament les sessions al debat d'actes tenint en compte que de vegades aquestes sessions a penes duren cinc minuts per no haver preparat treball la Comissió d'actes. Quan apareixi aquesta carta, el Parlament estarà constituït o a punt de constituir-se; però cal fer constar, i la minoria radical socialista i la d'Esquerra Catalana ho expressaren així en una sessió, que la Junta de diputats pogué haver rebut les impressions del Govern referent a l'ordre públic, obrint debat sobre els successos de caràcter social esdevinguts a Espanya. La culpa fou del Govern, aquesta és la veritat, i cal fer constar-ho així.

som negres per fora i per dintre, com si estiguéssim fets amb pega grega i fum d'estampa —, és una cosa molt trista.

A alguns creuen que sóc un mussol base. Per s'esquivar: sóc un mussol castellà. En la meua obra no hi ha la boira, la mitja llum, la ironia, la comprensió, la tendresa, inherents als escriptors del Nord. Hi ha la llum crua i nua i l'èxaltació de les estepes castellanes; hi ha el sol terrible, la set d'ombra i repòs, l'agressivitat, la violència. No hi ha res de base en mi: tot és castellà. Més que castellà: africà.

El meu esperit no és d'hispanisme: és de càlida. Jo fóra un mussol feliç a Àfrica, si no ténies que a les càlides meves paradoxes i sortides de to em podrien costar un disgust perquè els cablenys no estan per bromes.

Com volem, doncs, que estimi i compregui la vostra Catalunya, si no estimo la meua Bascònia? Com volem que no tregui a relleir l'espigarda i el mousser — imatge que, a més de no ésser filosòfica, tampoc no és massa civil —, i no insultí el vostre Estatut? Els mussols no podem obrir d'altra manera.

A més a més, jo mai no he estat un republicà. Jo sóc un enamorat del despotisme, de la dictadura, de l'arbitrarietat. Jo vull la llibertat únicament per a nosaltres, els mussols que sabem el grec. Torquemada, Calvi i Ignacio de Loyola — que també era mussol com jo i, com jo, més castellà que base —, han influït més en mi que Francesc d'Assís i Marc Aureli.

Catalunya, Bascònia, els Estatuts i la República, ja se'n poden anar a...
I aquí don Miguel de Unamuno —perdó: vull dir el seu Sòsia, el mussol — s'enfada, llença un renec dels menys helènics que corren i, alçant el vol, desapareix del davant nostre.

Lluís CAPDEVILA

carta de Madrid

Comentari

El desarmament del país

Un bon dia, a Ginebra, es va aixecar un diplomàtic d'un país obscur i va dir que la millor manera d'acabar amb les guerres era prohibir en absolut la fabricació d'armaments. I va concloure la seva argumentació amb aquesta frase, digna de M. de La Palice: "Perquè no hi hagi trets, no hi ha més remei que suprimir les eines que tiren".

I tothom va riure. Van riure a Ginebra, a París, a Londres, a Berlín, a Moscou, a Toquio i a Nova York. D'aquesta onada d'hilaritat que va sacsejar tot el món, en va sorgir una frase unànime:

—Heus ací un senyor que vol desarmar a base de suprimir els armaments!

I vinga riure...

Es clar. Al món queden encara una sèrie d'illusos que consideren que per evitar el perill dels passos a nivell, el més a propòsit és suprimir els passos a nivell; que per anular els efectes de la verola, el més recomanable

és vacunar-se contra l'esmentada verola; que per impossibilitar l'entrada dels lladres a casa, el més convenient és tancar la porta amb tres tords de clau; que per lliurar-se de l'insolació, el més prudent és no posar-se al sol.

Etcètera. Ara, però, sembla que aquesta teoria, aplicable a una sèrie de perills, resulta del tot inoportuna pel que fa referència al desarmament. I si bé no serem tan cànids de creure que la política internacional pugui subjectar-se a unes solucions tan simples, ens fa l'efecte, en canvi, que en la política interior ja no seria cap absurd que per anular els pistolers hom procedís a prendre'ls les pistoles.

Cada dia llegim en els diaris que a tal o tal banda hi ha hagut un tiroteig; que hom ha detingut tants o quants subjectes i que els han estat ocupades sengles pistoles. Per altra banda, tothom sap, fins potser la policia, que, de més a més dels individus o les institucions particularment dedicades a l'ús de les armes de foc, hi ha escampada pel país una quantitat notabilíssima d'armament clandestí. Ara bé: ¿no hi ha manera de procurar que portin armes els que n'han de portar, i prou? ¿No és més fàcil fer desaparèixer les pistoles que els pistolers?

Una llei, una disposició en aquest sentit, seria ben rebuda per tothom. Els òrgans oficials de totes les associacions estan unànimes en un punt:

en combatre la violència. Explota una bomba al passeig de Gràcia i veiem amb satisfacció que les protestes més irades surten del camp obrer.

Com que, ara per ara, els pistolers professionals o els aficionats encara no compten amb un òrgan en la premsa, fa l'efecte que una determinació de l'autoritat en el sentit de desarmar els particulars seria celebrada per tota l'opinió. Altrament, això no és pas tan difícil com sembla. Tot ciutadà que a partir de tal dia sigui trobat amb una arma al damunt, queda condemnat, automàticament, a sis mesos de presó.

Ja veieu si és simple. Per accelerar el zel dels ciutadans, la policia podria col·laborar-hi inaugurant una sèrie d'escorcolls o altres mesures per l'estil. Creiem que tots els transeünts pacífics suportarien amb resignació la prova desagradable de l'escorcoll si això ens prometia l'esperança que els transeünts no tan pacífics fossin convenientment posats a part.

S'ha parlat molt de la defensa de la República. Quina millor defensa —preguntem— que la d'incantar-se dels armaments clandestins?

Diem clandestins, per dir alguna cosa, arreplegant-nos en una vaguetat d'expressió que les autoritats ens haurien d'agrair. Perquè tal com estan les coses, a dir veritat, els únics clandestins que quedem som els ciutadans que ens passem pel carrer amb les butxaques buides de tota eina agressiva.

JOSEP MARIA PLANES

EL POBLE EN PEU

PER L'ESTATUT DE CATALUNYA

A Barcelona, i a totes les comarques catalanes s'intensifica cada dia que passa, en forme realment extraordinària, la propaganda per l'Estatut de Catalunya, i l'entusiasme del poble disposat a votar com un sol home la carta que ha de reconèixer en vives realitats de llibertat, la personalitat liberal del nostre poble.

Diàriament s'organitzen arreu conferències i mítings, als quals assisteixen grans multituds on el desig d'escollir els oradors que la Generalitat — que porta la tasca formidable de l'organització — envia a totes les ciutats i viles de les terres de Catalunya.

Pel nostre caràcter de setmanari i impossibilitats de donar-ne una informació detallada i àmplia, desistim de ressenyar aquests actes, en molts dels quals participen els homes de LA RAMBLA. Però ens plau fer constar el magnífic entusiasme que desferpen arreu i l'ambient d'optimisme i de fidelitat a Catalunya que han creat entorn de l'Estatut.

Només l'Estatut pot donar a Catalunya personalitat de poble i estructura de Ciutat

UNA CAMPANYA

Els anys 1923 i 1924, els que feiem "Justícia Social" empenyguérem una activa campanya contra la vergonya de les barraques. Iniciada pel Dr. E. Mira, ell i el Dr. Jaume Aiguader hi posaren un gran esforç. La campanya va tenir una bona resonància. Gairebé tota la premsa barcelonina la secundà; l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya hi consagrà dues reunions, en una de les quals es llegí una important ponència del Dr. Salvat Navarro; a l'Ateneu Barcelonès se celebrà un acte públic per a interessar el poble; a l'Ajuntament de la ciutat s'originà un llarg debat. Exit pràctic? Null. Ni els Drs. Mira i Aiguader ni els que amb menys autoritat els ajudàrem, ens fèiem cap il·lusió. Parlar de les barraques en aquella època de dictadura, precisament quan els usurpadors del Poder pensaven en el Palau de Pedralbes, era un absurd. Les barraques continuaren en peu. Calgué la fastuositat de l'Exposició perquè es netegés un xic la muntanya de Montjuïc; a aquell Ajuntament no li interessava resoldre el problema, sinó, egoísticament, fer als visitants una Barcelona sense pobres; els habitants de les barraques hagueren de traslladar-se a altres camps d'immundes vivendes, però això ja no era afer d'aquell Ajuntament.

De llavors ençà, hem vist néixer alguna barriada dita de "cases barates"; res no ha resolt ni podia resoldre, per quant ni són cases barates ni reuneixen les condicions necessàries, ni són suficients. Podem dir que el mal, avui, segueix igual. Potser han desaparegut algunes barraques, però els seus pobladors han anat a engroixir altres. Barracòpolis més que a habitar les "cases barates".

LA TACA MES NEGRA DE BARCELONA

Tanmateix, es tracta d'un dels problemes de més difícil solució. Però les dificultats es poden vèncer, sempre que hi ha bona voluntat. I aquestes s'han de dominar; rarament podria trobar-se una hora més propícia que l'actual.

Barracòpolis és la taca més negra de Barcelona. Focus de malalties i d'infeccions, llars fetes de fang, canyes, llunes, fustes i deixalles de tota mena de materials, causa de tristors, angústies i dolors, font d'incultura, vicis i odis, les barraques abriguen tots aquells homes als quals la ciutat ha foragitat del seu ambient urbà com si no fossin homes; la brúcia, la incomoditat i la desesperança és el millor de Barracòpolis.

"He vist una mare malalta — deia el Dr. Mira — que va haver de dormir en el mateix llit del seu fill de divuit anys, mort de tifus, per haver-se vist privats tots dos d'assistència mèdica pel propietari de la baraca que no volia avisar el metge per por que la fes cremar". I en un altre lloc, exclamà: "Moren mensualment, sense cap factor epidèmic anormal que ho expliqui, un parell o tres de criatures, i es troben moltes més inutilitzades per tota l'avida, víctimes del raquitisme, per defecte d'aliments." Aquests dos fragments donen una idea clara del que són les barraques, de les

condicions de vida en què es troben els infelïcs que hi habiten. Malgrat això, invitem els lectors a fer-hi una visita.

"BARRACÒPOLIS" Hi ha focs on les barraques es troben apinyades, seixe més separació que unes fustes podrides, plenes d'esclètixes i obertures que deixen entrar la pluja i el vent, i en canvi

ció que unes fustes podrides, plenes d'esclètixes i obertures que deixen entrar la pluja i el vent, i en canvi

algun grup n'hi ha una de més confortable destinada a les pràctiques sexuals al servei dels "amics de l'exotisme", i els pobladors es veuen obligats a suportar-ho.

Es inevitable que hi hagi algunes barraques, però a cap població civilitzada aquesta misèria té les proporcions que a Barcelona. És un atac greu a la higiene i a la dignitat humana que hem d'acabar. Per esment de justícia hi hem de posar un ràpid remei. El veritable origen d'aquest increment de Barracòpolis és deu, indubtablement, a l'accelerada creixença de Barcelona i a la quantitat d'espanyols de tot arreu, de Múrcia més que d'enlloc, que venen a la nostra ciutat en busca de treball; gent miserable habituada a la pitjor vida, s'acomoda allà on pot sense gaire protesta. Calen cases barates de debò per a donar-los una llar i poder destruir les barraques. Però, s'ha de confessar, això no seria cap solució si no s'impedís severament la immigració i no es repatriessin aquests forasters a mesura que quedin sense feina.

Ciutadà alcalde, sabem que vós acabareu amb aquest mal; ens ho diu no solament la vostra passada campanya des de les pàgines de "Justícia Social", sinó l'haver-ho manifestat, ara, des de l'alt lloc que ocupa. Vós, amic Aiguader, sentiu els problemes del poble i sou home de fets. Perquè us coneixem bé, estem convençuts que veieu en l'afar de les barraques una de les qüestions municipals més greus i urgents. Altrament, la nostra llibertat col·lectiva ben pròxima us permetrà obrir amb una independència que encara no és possible.

I. ROURE I TORENT

Només l'Estatut pot normalitzar la qüestió econòmica de Catalunya

La dictadura del general Urriburu a l'Argentina

“...Es molt fàcil portar un general a la Casa del Govern: El difícil, després, és treure'l”

A la República Argentina, un batalló de l'exèrcit nacional es pronuncia contra Urriburu. Les forces “leials” olegaren sense esforç l'inici del moviment revolucionari.

6 DE SETEMBRE DE 1930

Avui molts carrers i places de la República Argentina porten aquest rètol: 6 de setembre 1930. Data equivalent al 13 de setembre 1931 espanyol. Aci l'home del 6 ha estat Urriburu. Generals l'un i l'altre. Mentalment, bessons. Racialment, germans. Moralment, iguals. Històricament, la mateixa llegenda els anirà bé.

La República Argentina era una excepció en l'Amèrica hispànica sotmesa a cabdills militars del més pur tipus espanyol: Comèx, Ara, i després del cop militar del 6 de setembre de 1930, clàssic “pronunciamiento”, torna a ésser “south America”.

Causas de la davallada?

DEMOCRACIA NOMINAL

La història de les repúbliques americanes és trágica. Des de la emancipació, les guerres civils i les dictadures militars es succeïen indefinidament. Grans països geogràficament, però demogràficament febles, no varen poder plasmar en veres democràcies, acompanyar en ritme els pobles europeus, llur font racial i ideològica, ni el nord-americà, llur, dissortadament, espill constitucional.

Tota la meitat del segle XIX, la República Argentina fou un camp de batalla. Guerra de la independència, guerra civil dels cabdills terrassans contra els “gringos” urbans, guerra amb el Brasil i, a la fi, la negra tragèdia de la dictadura rosista. L'altra meitat la violència assolí formes noves, però el fons de l'ànima nacional resta el mateix. Hi ha encara guerres civils. Els plebs polítics es resolen, encara, revolucionàriament. Però la “monotonía”, la “patrida”, van a poc a poc suavitant-se, per a morir, semblava que definitivament, l'any 1904.

Les formes externes de la democràcia van cobrir el passat sangant i envilit de banditisme. I amb l'ús de la democràcia, les formes democràtiques, les oligarquies argentines, un “patriciat” degeneració dels medievals senyors feudals, servien, amplien i reforçaven jurídicament llurs invencibles privilegis.

Nominalment el poble vota. En la realitat — padrons falsos, vot individualitzat, sufragi policial — el poble no té vot ni veu. L'únic regne i el “cavall del comissari” guanya totes les eleccions.

Durant aquest període de democràcia nominal, que gairebé omple la història argentina des de la caiguda del tirà Rosas a l'any 1912, la consciència política del poble argentí crea els dos únics partits verament populars: el radical i el socialista. Són dues veus que parlen en nom seu i més fortes a mesura que els anys corren i que les faccides de l'oligarquia s'accentuen en les acaballes del seu monopoli polític.

DEMOCRACIA LEGAL

L'any 1912 l'Argentina fa la primera revolució pacífica i profunda. Es dona l'instrument precís i just per anar a la democràcia integral: la llei electoral Sáez Peña: vot rigorosament secret, vot dels 18 anys, escrutini per la magistratura federal, individualització perfecta de cada ciutadà.

I el quadre polític argentí canvia totalment. Les oligarquies, senyores del país des de la independència, cauen. I el govern és confiat als fills dels immigrants humils, dels homes europeus que amb llur treball i llurs misèries i llur sang crearen l'Argentina nova: demogràficament, racialment, econòmicament i políticament. L'oposició pertany al Partit Socialista, arrelat en el cervell de la República: la capital federal.

Però d'una democràcia nominal la República Argentina esdevingué una democràcia legal. Res més.

El nou partit governamental, el radical, dirigit per un vell taumaturg, ignorant, prepotent, ànima de cabdill, de sang francesa i turca, no sap respondre a les necessitats històriques, ni portar a punt de maduresa les inquietuds, els anhels, els ideals del poble. I en el govern ho corromp tot, i res d'orgànic, d'esdevinidor, no crea.

Vota el poble, de veritat. Es respecta el secret del vot. No hi ha “tupinades”. Els jutges vetllen per la puresa dels escrutinis. I a la presidència i al Parlament hi van homes realment elegits per sufragi universal.

Però el poble vota estèrtilment, primer, i amb sensualitat materialitzada, després.

Estèrtilment, puix que els homes elegits són oligarquies potencials, i el partit majoritari, un conjunt heterogeni de cabdills rurals i urbans sense idealitat, sense límits morals, d'afosa incultura política, econòmica i administrativa.

Amb sensualitat materialitzada, a força de sentir-se afalagats des de dalt, en els seus pitjors instints, en les seves més exorbitants ambicions, el moviment revolucionari.

LA SEGONA PRESIDENCIA IRIGOYEN

La dissolució moral i política del poble argentí assolí els darrers graus en ésser elegit Irigoyen, per segona vegada, president de la República.

URRIBURU

pública, l'elecció, en ella mateixa, era una prova palesa d'incapacitat política, d'analfabetisme polític.

Tot just contenia la segona presidència i ja s'especieix l'ambient. Crisi econòmica forta. Atur forçós. Pànic comercial. Baixa de l'exportació i dels preus.

Irigoyen, més vell que abans, més taumaturg, més silencios i més invisible que mai, és la imatge de l'home guiat pel fat advers. Tot ho agreuja. Acomiada una 10.000 funcionaris públics — a l'Argentina, encara, cada nou president pot renovar tota l'administració — per aconseguir els seus cabdillats. Concedeix tot seguit privilegis extraordinaris a l'Església catòlica. Ofega amb l'exèrcit nacional, i atropellant l'autonomia dels Estats federals les vaques agràries. Tanca la caixa de conversió, i amb la inconvertibilitat forçosa fa el negoci dels especuladors nacionals i estrangers i empeny costa avall el “peso nacional”.

Desgavella de dalt a baix i a fons l'administració pública, tant la directa com l'autònoma. Esmerça en pocs mesos la renda presupostària de l'any. Trepitja les autonomies federals. I amb una majoria de servils i d'immorals gabeteja el funcionament de les cambres parlamentàries nacionals.

Paralelment, i en part consegüentment, les condicions de vida del poble empitjoren. Els treballadors treballen més i guanyen menys. No poden fer vagues, puix que l'exèrcit de reserva capitalista s'enforteix invenciblement amb els seus feines. Els funcionaris acomodats es desfoguen fent aldarulls. La premsa, sense excepció, denuncia robatoris dels alts funcionaris, arbitrarietats inaudites.

I dia a dia, i mes a mes, l'ambient es va fent irrespirable. Tot-hom ho sap, menys Irigoyen. Tot-hom pressent la imminència de “quelcom”, menys Irigoyen, taumaturg ensimismat, de paraules cabalístiques, que es complau, com si visqués en el món panglossià, a redreçar.

Li diu a dia, i mes a mes, l'ambient es va fent irrespirable. Tot-hom ho sap, menys Irigoyen. Tot-hom pressent la imminència de “quelcom”, menys Irigoyen, taumaturg ensimismat, de paraules cabalístiques, que es complau, com si visqués en el món panglossià, a redreçar.

Però d'una democràcia nominal la República Argentina esdevingué una democràcia legal. Res més.

El nou partit governamental, el radical, dirigit per un vell taumaturg, ignorant, prepotent, ànima de cabdill, de sang francesa i turca, no sap respondre a les necessitats històriques, ni portar a punt de maduresa les inquietuds, els anhels, els ideals del poble. I en el govern ho corromp tot, i res d'orgànic, d'esdevinidor, no crea.

Vota el poble, de veritat. Es respecta el secret del vot. No hi ha “tupinades”. Els jutges vetllen per la puresa dels escrutinis. I a la presidència i al Parlament hi van homes realment elegits per sufragi universal.

Però el poble vota estèrtilment, primer, i amb sensualitat materialitzada, després.

Estèrtilment, puix que els homes elegits són oligarquies potencials, i el partit majoritari, un conjunt heterogeni de cabdills rurals i urbans sense idealitat, sense límits morals, d'afosa incultura política, econòmica i administrativa.

bre senyoretas i a donar-los nomenaments amb gest de Pare Etern.

L'OLIGARQUIA A L'AGUAI

I el “quelcom” succeí. L'oligarquia tradicional argentina, l'enderrocada pel sufragi secret, a l'aguai, atí el foc per a reprendre un poder inassolible pels camins de la llei.

El partit d'oposició pacten el front únic antiirigoyenista. Tots hi entren, menys el Partit Socialista, sempre curós de servir intacta la seva personalitat i els seus principis. Hi entren els conservadors de tot pel i color, els radicals que deguten Irigoyen, i els líders del partit socialista independent, que foren expulsats del Partit Socialista per inconducta professional i partidària.

Exalten l'opinió pública, i a la vegada cerquen el “general salvador”. En troben dos: els generals Justo i Urriburu. Aquell és l'him, aquest, el veritable “home” de l'oligarquia.

L'inevitable es prodüí. Irigoyen, abandonat pels seus més íntims amics, cedeix, no renuncia, la presidència al vice-president. Es declara l'estat de setí. I vint-i-quatre hores després, Urriburu, comandant dels cadets del Col·legi Militar, s'apodera de la Casa de Govern. Però abans que hi arribés ell, Irigoyen ja havia caigut.

Amb ell s'apodera del govern la tradicional oligarquia. L'hora tan fervorosament volguda tota, i ella sabé aprofitar-se'n amb energia.

DICTADURA MILITAR

El 6 de setembre de 1930 fou un moviment popular. Urriburu se'n apropia, enganant el poble. Deia el manifest revolucionari que calia foragitar a Irigoyen i els aventurers que el voltaven. Però per anar tot seguit a la renovació “constitucional” de tots els poders de l'Estat.

¿Qui no recorda la famosa lletra a noranta dies de Primo?

Pocs dies després Urriburu es trogué la careta.

I d'aleshores ençà desgoverna l'Argentina dictatorialment. És l'home “providencial”. I té un “programa”, el de Leopoldo Lugones, demagog abans i feixista avui, que se sintetitza en aquesta frase: “Vacances polítiques per deu anys”.

La dictadura d'Urriburu és una transplantació americana de la primorverada. No hi ha més diferències que les d'ambient. Substancialment, iguals. Allí, com aci, es tracta de consolidar, ampliant-los, els privilegis econòmics i polítics de les oligarquies tradicionals.

VIOLÈNCIA CONTRA VIOLÈNCIA

I la seva fi, més propera o més llunyana, serà la mateixa.

Encara no té un any de vida, la dictadura d'Urriburu, i ja han avortat dues conspiracions militars i una rebel·lió militar. És el fruit de la violència estatal. Que sols la violència guareix.

Les d'ara són les “nits de Sant Joan”. El gloriós 12 d'abril no mancarà!

LLIÇO POLITICA

Urriburu, com Primo de Rivera, és fruit de països que, tenint a les seves mans l'instrument precís de sobirania, no saben o no volen fer-ne un ús intel·ligent, conscient.

Urriburu, com Primo de Rivera, és una lliço política per als pobles “providencialistes” que denuncien a un “home” el que els han de guanyar-se, i no veuen que l'“home”, quan surt és síntesi i símbol de les classes i castes que odien la democràcia, que tot ho temen de la democràcia.

Lliço política que es resumeix admirablement amb aquestes paraules del Partit Socialista argentí, dites quan va refusar qualsevol participació en la conspiració d'Urriburu: “Es molt fàcil portar un general a la Casa de Govern. El que és difícil, després, és treure'l”.

JOAN COMORERA

ELS ABALORIS

Per l'Estatut de Catalunya

El dia 2 d'agost de 1931 hauria de figurar en els calendaris dins una corona de lletres lluminoses.

El resultat de la suma d'aquestes lletres hauria d'ésser una paraula:

REFERENDUM

La xifra numèrica — el 2 — seria tota il·luminada no de la seva pròpia llum, sinó de la llum d'aquesta paraula màgica que pot obrir-nos de bat a bat les amples portes abocades al camp infinit de la llibertat.

Fa anys, molts anys, que maldem per arribar a aquest moment.

A mi em fa l'efecte que s'està jugant el cinquè “set” d'un “match” de tennis. Aquest dia 2 d'agost ve a ésser per Catalunya el “set ball”, el punt decisiu de la partida començada fa cent anys.

¿Què serà el mal tennista — el mal català — que en aquest moment únic abandonarà el combat, quan l'antagonista, moralment batut, ha de deixar forçosament l'atac final sense resposta, quan l'èxit apareix segur, quan la fruita madura demana només una petita tremolor de branca?

No seria lamentable i vergonyós que després d'anys i panys de gest inflammat i paraula patètica i lirisme patriòtic abrandat, ara que únicament se'ns demana un gest fàcil i elegant, deixéssim de concretar tot aquest rosari de somnis i llàgrimes i cançons sentimentals amb una afirmació del que tantes nits i dies hem afirmat vanament a grans crits i hem cantat tremolosament amb singlots poètics?

Senyors, aquest dia 2 d'agost ha d'ésser un Nadal — cada ovel·la a son corral — en plena calicula, encara que el termòmetre marqui 40° hem de dir-nos els uns als altres:

“No sentiu ja la fresqueta de l'autonomia?” I hem de restar en aquest dia memorable ciutadans de la ciutat per estupejats que siguem.

El dia 2 d'agost les platges han de veure's desertes i les muntanyes orbes de fumeroles de “camping”.

Ja se que tothom està d'acord amb l'Estatut. Però cal demostrar-ho.

Els principals enemics del Referendum són dos:

El bany per als temperaments marítics i la costellada per als temperaments untaunyanes.

Aquestes són els enemics dignem-nos “nostats”.

Després hi ha les intervencions subtils com les d'un amic (?) meu que es dedica a organitzar caravanes turístiques per tal de restar vots a l'Estatut.

Chico, tenem un plan magnífic. Estem preparant una excursió parral el dia 2 de agosto al Monasterio de Piedra. ¡Es una cosa fenomenal! Rios, grutas, cascadas, “La cola del caballo”... Nada chico, fantástico! Hemos contratado diez autocars. Seremos más de doscientos...”

Ull viu amb aquest!

Recordem, el dia 2 d'agost auriol de Referendum i no ens deixem temptar.

Aquest senyor, i com aquest d'altres, estan actuant com a veritables sangerones de l'Estatut.

Aquest, tot sol, intentarà xuclar dos-cents vots al Referendum.

Desemmastreu-lo! És la vostra obligació.

Les senyores de les colònies estuquenes tenen el deure d'organitzar una festa de la flor per aquest primer diumenge d'agost, que pot ésser el diumenge de glòria per Catalunya.

Aquesta festa de la flor no ha de tenir com a fi decorar els senyors de la “veranegra” per tal d'obtenir cabals destinats als obrers “sin trabajo”, sinó que ha de consistir en “marcar” tots els estupejats que no es desplacen a ciutat per al compliment dels deures electorals llurs, amb una flor de la qual pengi lligat al cap d'un fil un ninotet grotesc de paper.

Una senyoreta s'adreçarà a l'estupejant indolent: “Ja ha votat l'Estatut de Catalunya?”

(Mentrestant una altra senyoreta, dissimuladament situada al seu darrere, tindrà la flor amb la corresponent agulla a punt.)

Si la resposta és afirmativa, la senyoreta nòm. 1 el remerciará polidament.

Si és negativa, llavors la senyoreta nòm. 2 li clavarà l'agulla a la part baixa de l'esquena de l'americana i el ninotet al grat del vent farà la delícia de xics i grans.

El nostre “si” de conformitat amb l'Estatut no ha d'ésser el “si” de la núvia a qui els joves obliguen per conveniència a casar-se, ni aquell si tímid de les verges car-

Aquesta hora catalana

Senyor President...

Quatre mesos després de proclamada la República, en plena lluita de renovació i de vindicació, les dretes de Catalunya inicien la seva ofensiva. A l'hora de les grans responsabilitats i dels grans sacrificis, a l'hora en què ha calgut jugar la vida i l'honor per trencar amb la ignomínia d'un despotisme històric, les dretes catalanes callaren, recluses i covardes. En alguns sectors feren zennys que callar i amagar-se: traïres; frustaren la possibilitat immediata de noves aures de justícia amb la seva inhibició o amb la seva col·laboració en el despotisme.

Ara, quan les esquerres han jugat la vida i l'honor, quan ja no hi ha el perill de la lluita desesperada i cruenta, ara les dretes de Catalunya es posen en moviment i ataquen. No de cara — les dretes no ataquen mai de cara — sinó pel flanc. Contra qui? Contra què? Contra Don Francesc Macià. Contra aquest insigne esperit de laïcisme i de democràcia que Don Francesc Macià representa en aquesta hora catalana.

El primer dispar de l'ofensiva ha sonat. Era d'esperar. El que no podia esperar-se és l'agressió en aquest moment solemne i delicadíssim, a la vigília de la votació popular per l'Estatut de Catalunya i a l'hora en què greus inquietuds socials trasbalsen i neguitegen el carrer ciutadà. El dispar ha sonat. Ha sortit de les trinxeres dels catòlics catalans.

Com si res, voltat d'entreferits de propaganda de l'Estatut, un editorial de “El Matí” ha demanat la dimissió de Don Francesc Macià. Amb una freda audàcia rosada, l'editorialista del diari catòlic ha dit que el President no és un polític ni un governant i que la seva permanència patia ésser un obstacle per a l'èxit del plebiscit.

“El Matí” ha dit això, i altres coses, en un llarg editorial. A l'hora del perill, “El Matí” callava, sota l'excusa que els catòlics no havien d'intervenir en la vida política. En plena dictadura, quan la Premsa catalana tracta de protestar dels atropells que havia de sofrir, el director de “El Matí” es nega terminantment a què el seu diari fos inclòs sota el comú denominador de “Premsa política”. Ara, però, quan el perill ha passat, quan els altres han possibilitat un nou règim i una nova justícia, quan el President ha pogut portar Catalunya a aquesta hora insigne de l'Estatut, ara, precisament ara, “El Matí” dispara el primer tret contra Don Francesc Macià.

Sortosament Catalunya està en peu al costat del seu President. I no en un gregarisme de sentiment — cal acabar amb aquest tòpic del sentimentalisme — ni en un èxtasi d'idolatria, sinó en una fidelitat al patriòtic i sobretot, en una fervorosa adhesió al liberal. Catalunya és avui una aspiració civil prou concreta, un afany europeu prou fort perquè un Messies romàntic no pugui endur-se-la al seu darrer amb vagues idealismes de poeta i amb llunyanes terres de promissió.

No, Macià no és un Messies; Macià no és un mite, Macià no és la vaguesa d'un romanticisme ni la buidor d'un patriotisme sense contingut. Giren la vista entera, vosaltres que esgrimiu a cada paraula el tòpic del sentimentalisme. Parleu amb franquesa, vosaltres que deman-

regades de camàndules i d'hipocresia, sinó el “si” valent, explosiu, vermell, de la dona enamorada... Fa cents anys que els catalans, els bons catalans, festegeu amb Catalunya.

Amics, jo avui tinc al cos aquell formigueig nerviós típic d'un moment abans de la possessió de la dona llargament estimada.

Per això no tinc ni el control de la paraula ni aquell altre control més difícil encara de l'imatge, però us dic que entenc que és pecat mortal la fredor, la fredor suïcida, en aquests moments històrics que precedeixen la votació de l'Estatut de Catalunya.

Un humorista us demana seriosament una afirmació concreta i ferma — cal irradiar aquesta afirmació — davant el Referendum del primer diumenge d'agost.

¿Cal votar la papereta tal com ens serà lliurada? Potser sí, però jo, per la meua part, penso afegir al “si” de la resposta, uns quants signes admiratius — den vint, potser més —

No voldria que el meu “si” fos interpretat com un “si” bemoll, ni tan sols un “si” natural. “EL “SI” DELS BONS CATALANS HA D'ESSER UN “SI” SOSTINGUT.”

Carles Sindreu i Ponç

1931.

neu ara la dimissió al patriota per deixar pas als que han de construir.

Macià no és un Messies ni un sentimental, i és això, això, el que neguiteja les dretes de Catalunya i el que les empeny a atacar. Macià és un home que ha sabut jugar-se la vida i l'honor, però que ha sabut — a més a més — hissar la bandera republicana a la Generalitat i arribar fins aquesta gran hora històrica de l'Estatut de Catalunya. Macià és un gran patriota, però és — a més a més — un gran liberal, que ha sabut donar un contingut de generositat i de democràcia al seu patriotisme. Macià és un romàntic de l'ideal, però — a més a

l'home a qui han votat, en un gest unànime, totes les esquerres de Catalunya — que és com dir tot Catalunya —

Senyor President, el cronista sap que interpreta el pensament i l'emoció de Catalunya quan us presenta la seva protesta per les paraules que un diari català acaba d'adreçar-vos.

Salut, senyor President! És possible que, en el vostre camí insigne hagueu escoltat encara altres paraules semblants, altres veus parelles. Però vos fareu el vostre camí, senyor President, perquè el poble de Catalunya necessita de vos. I neces-

sitara encara de vos. Ahir, en la persecució i en el martiri, necessitava de la vostra austeritat exemplar de patriota. Avui, en l'angoixa de la revolució, necessitava dels vostres gestos cèrters i rebels de ciutadà. Demà, després de l'Estatut que vos hauréu possibilitat, necessitarà encara de la vostra clara veu d'estadista — avalada pel Parlament que el poble delegarà al vostre costat en bona llei democràtica — i dels vostres idealismes fraterns de liberal.

Senyor President, salut!

JOSEP M. MASSIP

Amadeu Hurtado, Pere Coromines i Jaume Carner. davant l'Estatut de Catalunya

Demà, dimarts, dia 28, a les deu del vespre, el senyor Amadeu Hurtado donarà a l'Ateneu Barcelonès la seva anunciada conferència — que ha d'ésser interessantíssima pel tema i per la il·lustre personalitat del conferenciant — sobre l'Estatut de Catalunya.

A l'aportació del senyor Hurtado, seguirà la de l'ex-president de l'Ateneu, senyor Pere Coromines, el qual dissertarà dijous vinent, dia 30, a les deu del vespre, sobre: “Finances de l'Estatut de Catalunya”.

Divendres vinent, a les deu del vespre, el President de la Diputació de la Generalitat de Catalunya, senyor Jaume Carner i Romeu, donarà a la sala d'actes del Centre de Dependents una conferència pública glossant l'Estatut que serà sotmès a referendun popular. L'anunci d'aquesta conferència, per la destacadíssima personalitat del conferenciant en l'actual moviment polític republicà català i per la intervenció que ha tingut en la confecció de l'Estatut, ha despertat un viu interès.

Aquesta és la figura, aquest és l'home, aquest és el President — preclara silueta d'estadista — que les dretes gosen acusar, que els catòlics gosen repudiar. No, no és el Messies, no és el romàntic, no és l'idealista — no és el símbol el que fa por a les dretes, el que ha motivat les paraules de l'editorialista de “El Matí”. Els seus atacs i les seves demandes no són per la figura de l'home, sinó per la seva executòria i per la seva representació. Avui Macià vol dir, sobretot, liberalisme, llibertat de consciència, democràcia, laïcisme, igualtat. És això el que neguitegen els catòlics de “El Matí”; és això el que, en aquesta hora catalana, posa en la seva ploma l'audàcia, de demanar la dimissió de

MA CIA

(Foto. Cases)